

Prima instanță - Judecătoria Strășeni, sediul Călărași (jud. : V. Negurița)
Instanța de Apel - Curtea de Apel Chișinău (jud. : N. Simciuc, L. Bulgac, I. Cotruță)

Î N C H E I E R E

25 septembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Beschieru Fiodor, reprezentat de avocatul Negura Vladislav,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Beschieru Fiodor împotriva Lidiei Lupușor și Serviciul Cadastral Teritorial Călărași privind recunoașterea bunului comun ca proprietate personală și radierea din registrul bunurilor imobile a dreptului de proprietate,

împotriva deciziei din 3 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul lui Beschieru Fiodor și menținută hotărârea din 10 decembrie 2018 a judecătoriei Strășeni, sediul Călărași

c o n s t a t ă :

La 3 iunie 2017, Beschieru Fiodor s-a adresat în instanța de judecată, cu cerere de chemare în judecată împotriva Lidiei Lupușor solicitând recunoașterea bunurilor imobile situate în r-nul Călărași, localitatea Seliște Nouă ca proprietate personală a lui Beschieru Fiodor și radierea din registrul bunurilor imobile a dreptului de proprietate a Lidiei Lupușor.

În motivarea cererii de chemare în judecată a indicat că, printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă a fost recunoscut dreptul de proprietate a Lidiei Lupușor asupra a ½ cotă parte din terenul și construcțiile situate în r-nul Călărași, localitatea Seliște Nouă.

Reclamantul a relatat că eronat s-a recunoscut dreptul de proprietate a Lidiei Lupușor asupra a ½ cotă din imobile menționate. Prin hotărârea Judecătoriei Călărași din 4 martie 1993 prin care a fost desfăcută căsătoria dintre Beschieru Fiodor și Lupușor Lidia, s-a stabilit că începând cu anul 1992 soții nu mai locuia împreună. Începând cu anul 1993-2008 nu a fost în relații de concubinaj cu Lupușor Lidia, iar faptul că aceasta a participat la privatizarea apartamentului demonstrează doar efectuarea unei tranzacții în comun având în vedere că apartamentul a fost privatizat până la desfacerea căsătoriei, astfel fiind chiriaș principal și inclus în ordinul de repartiție a avut acest drept.

Beschieru Fiodor a menționat că, Lupușor Lidia nu deține nici o probă care ar

confirma contribuția sa materială la construcția casei, astfel nu poate pretinde la recunoașterea dreptului de proprietate, titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren a fost eliberat și înregistrat la Oficiul Cadastral Teritorial în anul 2003, adică peste 10 ani de la desfacerea căsătoriei dintre soți.

Înregistrarea dreptului de proprietate după Lupușor Lidia s-a efectuat fără acordul său, ori nici în extrasul din registrul de evidență a gospodăriilor din 3 septembrie 2014, aceasta nu figurează în calitate de membru a familiei.

În drept, reclamantul și-a întemeiat acțiunea în baza art. 22,39 din Codul familiei, art. 320,505 din Codul civil în redacția de până la 1 martie 2019) și art. 38 din Legea nr. 1543 din 25 februarie 1998 privind cadastrul bunurilor imobile.

Prin hotărârea din 10 decembrie 2018 a Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași cererea de chemare judecată depusă de Beschieru Fiodor, a fost respinsă ca nefondată.

Pentru a hotărî astfel, instanța a constatat că, prin hotărârea Judecătoriei Călărași din 15 octombrie 2015 a fost recunoscut dreptul de proprietate a Lidiei Lupușor la asupra ½ cotă-parte din sectorul de teren aferent cu suprafața de 0, 31 ha cu situat în localitatea Seliște, r-nul Călărași, strada Tineretului 11, a fost determinat câte ½ cotă-parte ideală Lidiei Lupușor și lui Beschieru Fiodor din casa de locuit și construcțiile auxiliare de pe lângă casă și din terenul aferent cu suprafața de 0, 31 m.p. situate în localitatea Seliște, r-nul Călărași, I-a stradă a Tineretului 11, hotărâre menținută prin Decizia Curții Supreme de Justiție din 25 octombrie 2016.

Instanța a reținut că construcția situată în localitatea Seliște, r-nul Călărași, strada Tineretului 11 este înregistrată după Beschieru Fiodor și Lupușor Lidia cu drept de proprietate, în temeiul extrasului din registrul de evidență al gospodăriei nr. 16 din 3 septembrie 2014 și extrasului din registrul de evidență Gospodăriilor nr. 20 din 10 martie 2003 acte juridice și acțiuni ale Serviciului Cadastral care nu au fost contestate de către reclamant.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe la 20 decembrie 2018, Beschieru Fiodor a declarat apel împotriva hotărârii din 10 decembrie 2018 a Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii instanței de fond și emiterea unei noi hotărâri de admitere a cererii de chemare în judecată.

Prin decizia din 3 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Beschieru Fiodor și menținută hotărârea din 10 decembrie 2018 a Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași.

La 25 iunie 2019, Beschieru Fiodor, reprezentat de avocatul Negura Vladislav, a declarat recurs împotriva deciziei din 3 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 10 decembrie 2018 a Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași solicitând admiterea recursului, casarea hotărârilor instanțelor ierarhic inferioare și emiterea unei noi hotărâri de admitere a cererii de chemare în judecată.

Ca temei de drept recurentul a invocat art. 432, alin.(2) lit. a) și c) din Codul de procedură civilă care statuează că, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a interpretat în mod eronat legea.

În motivare a indicat că, examinând cauza instanța de apel nu a dat nici o apreciere anumitor probe din dosar, circumstanțele de fapt fiind în contradicție cu circumstanțele cauzei și probatoriul și eronat a precizat prevederile art.123 din Codul de procedură civilă.

Recurentul consideră că instanța de apel nu a elucidat pe deplin toate

circumstanțele cauzei, nu a apreciat corect probele administrate la dosar și a aplicat eronat normele de drept material

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 3 aprilie 2019.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit scrisorii de ieșire, instanța de apel a expediat participanților la proces, copia deciziei motivate la 2 mai 2019. Recurentul a indicat că a recepționat prin poștă decizia instanței de apel la 8 mai 2019.

Cererea de recurs a fost declarată la 25 iunie 2019, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Astfel, la 16 august 2019 instanța de recurs a expediat intimaților copia recursului. Potrivit avizelor de recepție Serviciul Cadastral Teritorial Călărași a recepționat copia recursului la 20 august 2019, iar Lupușor Lidia la 21 august 2019 (f. d. 181-182).

În termenul acordat referință asupra recursului intimații nu au depus.

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate

intervenii în materia probațiilor doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Beschieru Fiodor, reprezentat de avocatul Negura Vladislav, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Beschieru Fiodor, reprezentat de avocatul Negura Vladislav.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari